

KÄYNNISSÄ OLEVA VAALITOUHU

MAAN yleinen poliittinen "touon aika" lähenee. Konventionsoneita on kokoon tunut, hajaantunut ja taas kokoon tunut. "Jyriseviä" puheita on pidetty, väitelty ja reuhattu. Puolueita on perustettu — kuollut ja taas perustettu, — joskus tulevaisuudessa hävitäkseen. Ohjelmia on laadittu, vanhoja ja tuhansia kertoja käytettyjä fraaseja vähän järjestelty uuteen asuun, sekotettu aivan kuin korttipakkoja, uudelleen jaettavaksi. Vanhat johtavat puolueet ovat nimittäneet "hyvät miehensä" ehdokkaiksi. Nuoret johtajain puolueet myös ovat nimittäneet ehdokkaansa, myöhemmin peruuttaneet i.e ja nimittäneet uudet. Joku on nimittänyt itse itsensä ehdokkaaksi ja saanut kannatuksen kaikenkarvaisilta puolueilta, niiden joukossa ollen "sosialistipuoluekin".

Aivan oikein, jottemme unhottaisi, työläisistäkin on puhuttu, puhuttu liiankin paljon. Kerrottu, kuinka "hyvässä" taloudellisessa asemassa he ovat nyt jo, mutta sentään vielä "paljon parempaa", oikein paljon parempaa annetaan, kunhan vain nyt äänestätte "hyvät miehet" virkoihin. "Olkaa kärsivällisiä, odottakaa! Äänestäkää tällä kertaa ja sitten odottakaa muutamia vuosia, jotta taasen saisitte tilaisuuden äänestää ja odottaa." Siinä kaikkien poliitikoitsijoiden lempiajatus. "Kapinoikaa niin paljon kun haluatte, mutta sen täytyy tapahtua parlamentaarista eli valtiollista tietä. Älkää vain kapinoiko taloudellisesti, älkää vain järjestykö teollisuusunioihin, sillä jos te sen teette, niin meiltä, poliitikoitsijoilta, loppuu tehtävät."

Parlamentaarinen toiminta on vanhaa, uloskulunutta ja jokapäiväistä. Voisi uskoa, että siinä ei tapahdu minkäänlaisia "uudistuksia". Mutta niin ei ole asianlaita. Katsellessamme tässä maassa parhaillaan käynnissä olevaa vaalitouhua, meidän täytyy myöntää siinä tapahtuneen jotain uutta, jostain sellaista, jolle Afrikan erämaasta tuotu apinakin voisi nauraa. Porvarillisten puolueiden politiikassa ei ole tapahtunut mitään muutosta. Kaikki kuten ennenkin. Ehdokkaiksi nimitettiin miehet, jotka ovat käytännöllisesti osottautuneet kykeneviksi palvelemaan suurkapitalismia. Mutta tämän maan "työväenliikkeiden" politiikassa on tapahtunut keikauksia, joita tavallisella järjellä harkiten ei olisi voinut uskoa mahdollisiksiakaan. Mutta "hukkuva tarttuu vaikka oljenkorteen" sanotaan. Työläiset ovat kokonaan vetäytymässä pois politiikoit-

Silloin, kun työväenluokka tulee tietoiseksi yhteiskunnallisesta merkityksestään ja voimastaan, kohtaa kapitalistiluokkaa välttämätön perikato.

sijain talutusnuorasta ja siksi kaikenlaisia sirkustemppuja, jotta vielä edes hetkeksi voitaisiin välttää uhkaavaa vaaraa. Tässä luonnollisesti tarkoitamme sellaisia työläisiä, jotka mielivät itseään kutsua luokkatietoisiksi.

"Sosialistipuolue" on virallisesti asettunut kannattamaan La Follettea, joka Clevelandin kokouksessa hiljattain nimitti itse itsensä presidentin ehdokkaaksi. St. Paulin konferenssissa, joka myös oli hiljattain koolta, nimitettiin presidentin ja vara-presidentin ehdokkaat. Nämä ehdokkaat olivat Workerspuolueen jäseniä. Mutta myöhemmin, mainitussa St. Paulin konferenssissa "perustettu" "työläisten ja talonpoikien joukkopuolue," peruutti ehdokkaansa ja niin Workerspuolue nimitti omat ehdokkaansa, jotka lähtevät vaalitaisteluun "puhtaalla kommunistisella ohjelmalla". Minkälainen tuo "puhdas kommunistinen ohjelma" tulee olemaan, sitä ei vielä tätä kirjoitettaessa voida sanoa. Mutta kuitenkin

voidaan olettaa sen olevan yhtä "puhtaan" kun Workerspuolueen ohjelmat ja periaatteet ovat tähänkin saakka olleet.

Workerspartyn lehdistö, varsinkin suomenkielinen, ulisee julmasti Clevelandin kokouksen menettelyn johdosta. Tultuaan kokouksesta poispotkituksi, Workerspuolueen edustajat antoivat äkäisen lausunnon, jossa Clevelandin kokouksesta m. m. sanotaan seuraavasti:

"Tämä konventsioni kannattaa mahdollista keskittien ohjelmaa. La Folletten julistus on uusi trustien murskaamissuunnitelma. La Follette ja tämän konventionin johtajat luulottelevat, että he voivat kääntää takaisinpäin taloudellisen kehityksen kulun. He edustavat kapitalistien ja työläisten välillä roikkuvan keskiluokan luokkanäkökantaa. He ovat pelkurimaisia pikkuliikemiehiä ja ammattilaisia, jotka kieltäytyvät tunnustamasta teollisuuksien keskittämistä välttämättömyyttä. Heitä kannattavat tietämättömät teollisuustyöläiset ja maanviljelijät, jotka vielä epäröivät ryhtyä taisteluun kapitalistista järjestelmää vastaan."

Hyvin sanottu. Se myönnettäköön. Mutta nuo lauseet iskevät sanojia yhtä hyvin kuin niitä, joille ne ovat tarkoitettut. Workersliike myös kannattaa tuota mahdollista keskittämistä. Sitä ei voi kukaan kuolevainen kieltää. Se kannattaa mahdollista keskittämistä silloin, kun se yrittää koota taloudellisesti vastakkaisiin luokkiin kuuluvia joukkoja. Eihän se voi suoranaisesti kannattaa porvareita, sillä niin tehden se menettäisi palkkatyöläisten vähäsenkin kannatuksen ja päinvastoin se ei voi suoranaisesti kannattaa palkkatyöläisiä, sillä siitä seurauksena ollen se menettäisi porvarillisten aineiden kannatuksen. Näin ollen sen täytyy rokkua tuolla mahdollisella keskittiellä, pettää kannattajajoukkojaan.

Ilman pienintäkään epäilystä voidaan sanoa, että jos Clevelandin kokous olisi sallinut edes edustus oikeuden Workerspuolueen edustajille, niin La Follette olisi "O. K." Hänen ohjelmaansa, mikä se lieneekään, kannattaisi Workersliike "tilanteeseen sopivana välttämättömyytenä". Mutta nyt kun sieltä annettiin "potku pakaroille", ei ole valittavana mitään muuta keinoa kuin "puhdas kommunistinen ohjelma". Olisihan näyttänyt nappomaiselta, jos St. Paulin ehdokkaat annettiin olla listalla ja "suuren työtätekevän farmarien ja työläisten joukkopuolueen" ehdokkaat olisivat saaneet mitättömän äänimäärän verrattuna siihen äänimäärään, jonka tulee saamaan La Follette, mies, joka itse nimitti itsensä ja joka omassa persoonassaan on puolue sekä ohjelma. La Follette nimittäin väittää edusta-

vansa juuri niitä samoja aineita, joita St. Paulin konferenssi edusti ja joita Workerspuolue edustaa — työtätekeviä farmareita ja työläisiä.

Kaikki se "kapinallisuus", joka nykyään vallitsee poliittisessa maailmassa, johtuu visseistä taloudellisista seikoista, joita ei La Follette voi muuksi muuttaa, paremmin kuin St. Paulin kokous ja workerspuolalaiset. Yhdysvaltain työläiset eivät esiinny huomattavasti poliittisina "kapinoitsijoina", eikä taloudellisestikaan siinä määrin, kun jotkut yrittävät uskottaa. Häviämistilassa oleva pikkuporvaristo on ainetta, joka tällä kertaa "myllertää" ja siitä aineesta kiistelevät poliittiset "kapinoitsijat" La Follettesta aina Workerspuolueen äärimäisiin saakka. Teollisuuselämässä vallitseva lamaannuskausi ahdistaa pikkuporvareita ankarasti. Ja nämä taistelevat kuin villit pisyäksensä entisessä asemassaan.

Tästä aineksesta Workerspuolueen edustajat sanovat Clevelandin kokoukselle antamassaan "ukaasissa":

"Tämä yhteiskunnallinen ryhmä ei milloinkaan tiedä mitä se haluaa, paitsi että menneisyys on ollut paratiisin elämää. Se ei milloinkaan voi asettaa kehityksen kannalle, vaikkakin se käyttää edistysmielisyyttä fraaseinaan. Tämän konventionin ohjelma on 1776 vuoden aikainen, jonka jälkeen maailman taloudellinen kehitys on mennyt suuresti eteenpäin.

"Tälle sekava-aatteiselle ryhmälle senaattori La Follette, joka haluaa palauttaa demokratian hallituksessa, on antanut ohjelmansa ja ilmoittanut ettei hän ryhdy minkään puolueen presidentin ehdokkaaksi, vaan runnaa "itsenäisenä progressiivina". Kuningas on puhunut. Ja konventionin täytyy se niellä."

"Workerspuolue ei kannata tätä taaksepäin tähtäävää liikettä", sanoo Foster opeutslapsineen. Mutta samalla henzenvedolla he sanoa tokasevat, että "Workerspuolue kannattaa luokkahallitusta — työläisten ja farmarien hallitusta". Siis samain aineiden, joita La Follette sanoo edustavansa. Workerspuolue ei näe luokkarajoja sen paremmin kuin La Follette. Ero on vain siinä, että Workerspuolue periaatteellisesti epäilee La Folletten onnistumista, s. o. Workerspuolue haluaisi päästä varmuuteen siitä, että häviävässä tilassa olevain keskiluokkalaisainesten asema tulisi korjattua ja keskittymisen kulku siten pysäytetyksi, jos suinkin mahdollista. Tätä tarkoitusta varten se haluaisi saada syntymään hyvin järjestetyn puolueen, sillä ainahan järjestetty joukkotoiminta ajan mittaan voittaa yksilötoiminnan. Tunnustakaa vain pois, wor-

kerspuoluelaiset, että te kuljette La Folletten kanssa samassa taantumuksellisuuden laivassa, te yritätte palauttaa olotilaa, joka omain lausuntojenne mukaan vallitsi vuonna 1776.

Tulevaisuus kuuluu palkkaproletariaatille, työläisille, jotka eivät omista mitään muuta kuin työvoimansa. Siihen joukkoon täytyy häviävän pikkuporvariston vajota ennenkuin se oppii ajattelemaan yhteiskunnallista vallankumousta siinä ymmärryksessä, kuin vallankumoukselliset palkkatyöläiset.

Kaikki se "kapinallisuus", mikä poliittisessa maailmassa on tällä kertaa nähtävissä, ei pyri siihen, että palkkajärjestelmä poistettaisiin. Päinvastoin se pyrkii hajottamaan, ainakin jarruttamaan, yhteiskunnallisen tuotannon keskittymistä ja tuotantovälineiden omistusoikeuden harvempain käsiin luisumista. Tätä, kun se tekee, niin silloin se taistelee palkkaproletariaatin edulle vahingollisten tarkoitusperien saa-

vuttamiseksi. Palkkaproletariaatin vallankumouksen aineelliset edellytyksethän määrää ennenkaikkea sen yhteiskunnallinen merkitys ja lukumäärä, sitten tietoisuus ja järjestyneisyys. Siksi palkkatyöläisten ei missään tapauksessa sovi auttaa sellaisia liikkeitä ja sellaisia pyrkimyksiä, jotka yrittävät jarruttaa näiden yhteiskunnalliselle vallankumoukselle välttämättömiä edellytysten eli ehtojen kehittymistä. La Follette yrittää kääntää kehityksen pyörää taaksepäin, jos nimittäin hän käytännöllisesti aikoo toteuttaa kaiken sen, mitä julkisissa puheissaan lupaa. Samaa yrittävät tehdä kaikki toiset n. k. työväen poliittiset liikkeet, niihin Workerspuolue luettuna, ja siksi ne ovat taantumuksellisia liikkeitä käytännöllisesti, mitä tahansa niiden johtajat puhuvatkin. Irti porvareista ja porvareitten apulaisista. Palkkatyöläisten tulee tehdä työtä luokkansa järjestämiseksi, eikä mahdollottomain mielikuvitusten tyydyttämiseksi.

— Kenen Valitset? —

*Kenen valitset? Hänet, ken luonasi viipyi
ja kanssasi kärsi, kun yllätti yö;
joka uskoi, kaikki kun toivehet hiipyi,
ja uskalsi, uusi kun taas oli työ;
joka kanssasi tuntenut on joka okaan,
niin raskaasti jotka sun rintaasi raastoi;
oli kanssasi, kun sinä syöstihin lokaan
ja ilkku se iski ja pilkka se haastoi.*

*Hänet valitse, ken kovan kohtalos jakoi
ja karvaan kalkkisi pohjaan joi,
tuki kenties, kahleita kun viha takoi,
uras myrsky kun ulvova umpehen loi;
joka pessyt ei kättään, kun herja se kiehui
ja vihaansa hettehet halvat ne valoi
ja ympäri ruoskiva raivo se riehui
ja kiireelläs salliman hiilut ne paloi.*

*Hänet valitse, haudoilla kanssas mi suri,
ylin sellinkin yössä oli ystäväns ain;
joka lääkitsi, kauhun kun käärme se puri,
eli vaivasi itsensä unhottain;
joka kyljessä kylki sun kanssasi kulki;
joka pienenä seisoi, kun suuret ne horjui.
Hänet tahtosi tulkiksi huudata julki,
ken uljaimmin turmios tuoja torjui!*

K. K.